

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν Πέμπτην, 29^η Ιουνίου/12^η Ιουλίου 2012, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τῶν Ἀγίων ἐνδόξων πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἱερόν Ναόν εἰς Καπερναοῦμ.

Ὁ Ναός οὗτος εἶναι ἐκτισμένος ἀπό τοῦ 1935 ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ εἰς τήν βορειοδυτικήν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καί ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Καπερναοῦμ, εἰς τήν ὁποίαν κατώκησεν ὁ Κύριος, φυγών ἀπό τήν Ναζαρέτ (Ματθ. 4,13) καί ἡ ὁποία «ἀνέβη ἕως οὐρανοῦ καί ἕως ᾧδου κατεβιβάσθη» κατὰ τήν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς δέν ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν, παρά τά σημεῖα καί τὰς δυνάμεις πού ἐγένοντο εἰς αὐτήν. (Ματθ. 11,23).

Εἰς τόν ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῆς Καπερναοῦμ κείμενον ἱερόν ναόν τοῦτον, ἀγιογραφηθέντα προσφάτως βυζαντινῇ ἀγιογραφίᾳ ὑπό τοῦ φιλέργου ἡγουμένου μοναχοῦ π. Εἰρηάρχου καί ἀποτελοῦντος ἐν τῶν κοσμημάτων τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης, ἐτέλεσε τήν ἐορτήν τῶν πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προεξάρχων κατὰ τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τῆς Θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιεγγραμματέως, Ἱερομονάχων καί διακόνων, ψαλλούσης τῆς ὑπό τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον ἡγούμενον εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀκκρης-Πτολεμαίδος βυζαντινῆς χορωδίας καί ἐν κατανύξει συμμετεχόντων πολλῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Ναζαρέτ καί τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκκρης.

Πρός τούτους ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἐορτή χαρμόσυνος ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου. Διό καί ἡμεῖς, ἀδελφοί, ἐν ᾠδαῖς καί ὕμνοις ἐωρτάσωμεν φαιδρῶς τήν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, λέγοντες Χαῖρε Πέτρε Ἀπόστολε καί γνήσιε φίλε τοῦ σοῦ διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Χαῖρε Παῦλε παμφίλτατε καί κήρυξ τῆς πίστεως καί διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης, ὡς ἔχον παρρησίαν, ζεῦγος ἀγιόλεκτον Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσατε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ὦντως «ἐορτή χαρμόσυνος, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου. Καί τοῦτο διότι παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔλαβον τήν κλήσιν καί

ἀνεδείχθησαν ὁ μὲν Πέτρος πέτρα τῆς Ἐκκλησίας: «καί ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ μακάριος εἶ Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ γὰρ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16, 17-18). Ὁ δὲ Παῦλος σκεῦος ἐκλογῆς: «εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Κύριος πορεύου ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἐστὶν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ», (Πράξ. 9,15).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου μαρτυροῦν ἐναργέστατα ὅτι οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ὡς καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ συνέχοντος καὶ συγκροτοῦντος τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Τόσον ὁ Πέτρος, ὅσον καὶ ὁ Παῦλος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διακρίνονται τῶν ἄλλων Ἀποστόλων οὐχὶ κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, δηλονότι τῆς χάριτος ἢ μᾶλλον τῆς ἐκχύσεως ἐπ' αὐτῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀλλὰ διὰ τὸ γεγονός ὅτι ἀμφότεροι οἱ κορυφαῖοι ὑπῆρξαν ἀσθενεῖς εἰς τὸ φρόνημα καὶ οὐχὶ μόνον. Ὁ μὲν Πέτρος κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου «τρίς ἠρνήσατο αὐτόν», (Ματθ. 26,34) ὁ δὲ Παῦλος κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μαρτυρίαν καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου ἐδίωκεν τόσον τὸν Χριστόν, ὅσον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. ἰδοὺ ἡ ἀγιογραφικὴ μαρτυρία: «Σαούλ, Σαούλ τί μέ διώκεις; εἶπε δὲ ὁ Παῦλος τίς εἶ Κύριε, ὁ δὲ Κύριος εἶπεν. ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς ὃς σύ διώκεις», (Πράξ. 9,5). Καὶ πάλιν ὁ Παῦλος λέγει: «Ἠκούσατε γάρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν», (Γαλ. 1,13).

Καθίσταται σαφές λοιπόν ὅτι οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι διακρίνονται τῶν ἄλλων Ἀποστόλων διὰ τὴν μετάνοιαν αὐτῶν. Ἡ δὲ μετάνοια εἰς Χριστόν εἶναι μετάνοια εἰς θεραπείαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, ψυχικῆς, ἠθικῆς καὶ σωματικῆς, φυσικῆς, δηλονότι τῆς ἁμαρτίας κατὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ «οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλ' ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5, 32). Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ἐνέργεια τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανεροῦται ἐν τῇ ἀσθενείᾳ κατὰ τὴν ρητὴν δήλωσιν τοῦ Χριστοῦ «Ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», (Β' Κορ. 12,9).

Κοινωνοὶ καὶ μέτοχοι τῆς ἐμπειρίας τῆς ἐν ἀσθενείᾳ τελειώσεως τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ Πατρός Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο ἐξίσου ὅλοι οἱ κληθέντες εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ σήμερον τιμώμενοι μετὰ παρρησίας γνήσιοι φίλοι καὶ κήρυκες τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ ἀγιόλεκτον ζεῦγος, ὅπως ὀνομάζει ὁ ὑμνωδὸς τοὺς κορυφαίους, ἐνδυσάμενοι τὸν Χριστόν καὶ σύμφυτοι γεγονότες τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, (Ρωμ. 6,5), κατῴρθωσαν νὰ διδάξουν τὸ σωτηριῶδες τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, προσέτι δὲ νὰ ἐδραιώσουν τὸ ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδόμημα κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ Κυρίου «καὶ γὰρ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18).

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος ὁμολογεῖ ὅτι «Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων· εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ· καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον

ἄνθρωπον· εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ θεὸς οἶδεν· ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι.», (Β' Κορ. 12,2-4). Καί πάλιν ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ ὅτι «καὶ εἴρηκέ μοι [ὁ Κύριος]· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ». (Β' Κορ. 12,9).

«Πέτρε κορυφαῖε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων ἡ πέτρα τῆς πίστεως καὶ Παῦλε θεσπέσιε τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν ὁ ρήτωρ καὶ φωστήρ τῷ θείῳ θρόνῳ παριστάμενος ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε», λέγει ὁ ὑμνωδός.

Τό κήρυγμα καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἀπετέλεσαν καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἀκένωτον τῆς θεολογίας πηγὴν τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, ἀλλὰ καὶ πάντων ὅσων ἀναζητοῦν τὴν εἰς θεὸν Λόγον τὸν Χριστόν μυσταγωγίαν, ὡς διατυπώνει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «ἔδωκας στηρίγματα τῇ Ἐκκλησίᾳ σου, Κύριε, τὴν τοῦ Πέτρου στερρότητα καὶ Παύλου τὴν σύνεσιν καὶ λαμπράν σοφίαν καὶ τὴν ἐκατέρων θεηγορίαν ἀληθῆ τῆς ἀθείας πλάνην διώκουσαν. Διό μυσταγωγούμενοι παρ' ἀμφοτέρων ὑμνοῦμεν Σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Τούς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, Πέτρον καὶ Παῦλον τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους καὶ καθαιρέτας τῆς πλάνης εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν Χριστόν τὸν θεὸν ἡμῶν τοῦ σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ εἰρηνεῦσαι τὴν περιοχὴν ἡμῶν καὶ ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην. Ἀμήν».

Τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε σύντομος δεξίωσις ἐν τῷ ἡγουμενείῳ δι' ἀναψυκτικῶν πρὸς ἀναψυχὴν ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τό στέγαστρον διὰ προστασίαν ἐκ τοῦ ἡλίου τράπεζα πρὸς ὅλους ὑπὸ τοῦ φιλοξένου ἡγουμένου μοναχοῦ π. Εἰρηνάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_0_placeholder